

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 204. szám

2009-12-01

Adventi kérdés

Azt mondtam egy angyalnak,
aki az év kapujánál fogadott:
adj nekem egy lámpást,
hogy biztos léptekkel
mehessek szembe a bizonytalansággal.
Ő így válaszolt:
-Indulj csak a sötétbe,
és tedd a kezed Isten kezébe.
ez jobb, mint egy lámpás,
és biztosabb, mint egy ismert út.

(Ismeretlen szerzőtől)

Angyalok a Bibliában

Attól kezdve, hogy Mózes első könyve szerint Isten kerubokat állított az Éden kertje elé, hogy őrizzék az élet fájához vezető utat, egészen addig, hogy Patmosz szigetén János apostol angyaloktól vette át a rábízott üzenetek nagy részét, az egész Bibliában megtalálható az angyalok személyével és ténykedésével kapcsolatos leírás. Eretnekek volnánk, ha tagadnánk az angyalok létezését és személyük fontosságát az isteni üdvtervvel kapcsolatban.

Különösen az Úr Jézus Krisztus születésének emlékünnepe idején terelődik figyelmünk ismételten az angyalok közreműködésére a szentírási részletek és karácsonyi énekek segítségével. Lélegzetelállító az Úr Jézus születésével kapcsolatban említett angyali szolgálat.

Az egyik főangyal, Gábriel jelenik meg Máriának, hogy közölje vele a „Magasságos Fiá”-nak fogantatását és születését. Aztán az Úr angyala jelenik meg a pásztoroknak, hogy közölje velük a Megváltó születésének csodáját. Ezt követően „mennyei seregek sokasága” (véleményem szerint Isten minden angyala) zengi a magasztalást: „Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát!”

Ha csak az Úr Jézus Krisztus életével kapcsolatban említett angyali szolgálatokat sorolnánk fel, akkor is sokat kellene róluk írunk, legalább annyit, mint amennyit Billy Graham írt az „Angyalok” című könyvében. Ezekben a mondatokban csupán azt akarjuk föleleveníteni, hogy hiszünk az angyalokkal kapcsolatos bibliai tanításban, és elfogadjuk munkájuk összegezéséül a következő bibliai szakasz üzenetét: „Vajon ezek nem szolgáló lelkek-e mind, akik azokért küldettek szolgálatra, akik örökölni fogják az üdvösséget?” (Zsid. 1:14.) Ezt kiegészítjük még a Mt.18:10-ben idézett kijelentéssel, ami Jézus ajkáról hangzott: „Vigyázza-

tok, hogy egyet se vessetek meg e kicsinyek közül, mert mondom nektek, hogy angyalaik mindenkor látják a mennyben az én mennyei Atyám arcát!”

Óvakodnunk kell attól, hogy a Biblián kívüli forrásból vegyünk át elbeszéléseket az angyalokról. Az is veszélyes, ha egy másik ember életében történt „angyali jelenés” fölött elmélkedünk azon túl és azon kívül, amit a Biblia mond róluk. Legyen elég nekünk az Úr Jézus ígérete: „én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mt.28:20.)! Ha Isten mégis úgy dönt, hogy az értünk „szolgálatra” küldött angyalok olykor-olykor láthatóvá válnak, adjunk érte hálát, de ne engedjük meg, hogy ezek a látomások elhomályosítsák Krisztus-látásunkat, és eltereljék figyelmünket azokról, amelyekhez hasonlót „szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett” (1.Kor.2:9.), pedig Isten elkészítette az őt szeretőknél!

(Dr. Gerzsenyi László)

Karácsonyi könyörgés

Mint Betlehemben, zsúfolt a város,
megszállta tenger idegen.
Uram, szállásra hol találsz most?
Nem maradsz-e a hidegen?

Szívem istállójába, amely
szálást csak barmoknak adott
térjél be hát! Számodra van hely,
találsz egy csendes jászlat ott.

Csillogó arannyal, drágakövel
nincs ékesítve ez a ház.
Mégis, ne rettenj vissza tőle,
ha szénát, pozdorját találsz,

Ha nem lehet méltó tehozzád,
Kinek egek örvendenek...
Lásd, ez vagyok... térjél be hozzám,
s hozd el számomra fényedet!

(Füle Lajos)

Az igazi ünnep

Ha az első hópelyhek leesnek, és a napok megrövidülnek, karácsony mindenütt szóba kerül. „Karácsony”, – micsoda csengése van ennek a szónak! Tele van örömmel, friss, mint a tiszta fenyőillat és melegít, ahogyan csak a szeretet tud melegíteni. És mégis, mintha az igazi öröm, a valóságos karácsony örömfénye kialudt volna az emberek szemében. Azelőtt sohasem láttam „halott” szemeket. A háború utáni időkben lettem figyelmes rájuk. Szemek, melyekben az örömnél minden fénye kihunyott, minden reménység, minden várakozás, minden akarás, minden bizonyosság kialudt. A szegénység nyomorultjainak a szeme ilyen. Testi szegényeké, lelki szegényeké, és még mélyebben: Krisztusban szegényeké. Ha karácsonyról beszélünk, mintha kongó úrból érkezne a panasz: „Ebben az évben nem lesz karácsonyunk. Nincs pénzünk fára, ajándéokra. Leszoktunk róla.” – „Csak azért élünk együtt, mert nincs lakás. Rég elváltunk volna. Így nem lehet karácsonyt ünnepelni.” Vagy: „Ennyire elárvultan nincs karácsonyi öröm. Jobb nem is gondolni karácsonyra.” Tehát azért nincs karácsony, mert hiányzik a fa és az ajándékok, vagy hiányoznak a kedvükre való emberek? Látjátok, én nem tudtam, hogy a karácsony csak egy fénylő fenyőfából és ajándékokból, meg kedvükre való emberekből áll. Attól tartok, hogy ezelőtt is csak karácsonyi hangulatotok volt, de nem valóságos karácsonyi örömtök, és most, a hangulati elemek eltűnése után nem tudtok mit kezdeni a karácsonnyal. Olyan ez, mintha azt mondanátok: A menyegző, az egy fehér menyegzői ruha. Sajnos, most úgy megdrágult, hogy nincs elég pénzünk megvásárolni. Tehát lemondunk egymásról. Eszembe jutott egy régi történet, amit az újságban olvastam. Mindegy, hol történt, már nem tudom biztosan. Csak arra emlékszem, hogy vidéken. Keresztelő volt. Nagy pompával. A csecsemőt megkeresztelték a templomban és hazavitték. Otthon tisztába tették és az oldalszobában a nagy tollas ágyra fektették. Azután kezdődött a szív szerint való „keresztelő”, amelyen már nem csak foghíjasan vettek részt. Megterítették az asztalt és úgy ettek, mintha már félig éhen haltak volna. A

borral sem takarékoskodtak, hiszen az örökös született meg, háznak, kertnek, minden vagyonnak és családi névnek örököse. A jókedv magasra hágott. Egyik beszédet a másik után tartották. Dicsőítették a nagy szerencsét, mely a szülőknek ebben a fiúban és örökösben született. Az ünneplés és öröm tetőfokán aztán a keresztanya újra látni kívánta a gyermeket. Keresték és keresték. A nagy tolongásban elfeledték, hová fektették. Végre a tollas ágyon megtalálták a rárakott kabátok alatt – holtan. Megfulladt! Félelmesen igaz történet! És ezer és sokezer „keresztyén” családnak ez a karácsonyi története! Karácsonyt ünnepelnek, Krisztus születésének az ünnepét. Az öröm a legmagasabbra hág, és mégis, a Krisztus-gyermek ezekben a házakban már régen halott – „megfulladt” – más dolgok alatt. Még talán nem jutottak el ennek a valóságnak a felismerésére. Csak akkor derül ki, amikor valakinek nem futja a pénze fára meg ajándéokra, nincsenek kedvelt emberei, akikkel együtt tud örülni, vagy betegség és halál zörget be az ajtón. És akkor egyszerre úgy tűnik neki, mintha karácsony már nem is létezne. Hát a gyermek a jászolban? Kegyelmet földi körülményektől tette függővé? Karácsony nem más, mint maga a Krisztus-gyermek, de ezt minden ínség ellenére, sőt éppen a legnagyobb ínségben nem ismerjük fel, pedig Ő mindenekfelett azoké, akik megfáradtak és megterheltek, akik szegények, elhagyottak és elveszettek! Ő azért lett szegény Betlehemben, hogy mi meggazdagodjunk őbenne. És azért lett még szegényebb, azért lett „bűnné” az átokhalál csődjében, hogy „minden” a miénk legyen az istenfűségben. Azért gyötrődött mindhalálig, hogy öröme és békessége legyen mindörökké. Megfúlt, meghalt számodra a Krisztus-gyermek, az igazi földi karácsony és a menny örök karácsonya, mert messze szakadtál tőle, mert bálványaid alá temetted? Még nem késő! Jöjj hozzá, s ha a holtat keresed is, mint Mária Magdolna, megtalálod az Élőt. Feltámad a szívedben, és feltámad veled a karácsonyi élet elvehetetlen öröme!

(Anonymus)

Karácsonyi mese felnőtteknek

A kis csillag a milliárdnyi többi között állt fenn az égen. Végtelenül messzi kis fehér pont volt csupán. Senki sem vette észre - éppen ez volt a bánata. Hajnalban nem az ő fénye világított a legerősebben, nem ő volt az Esthajnalcsillag. A Nagy Medve sem ő volt, de még csak a gyepelő sem a Göncölszekér rúdjánál.

Amikor látta, hogy a betlehemi istálló feletti csillag milyen erősen fénylik, ezt gondolta:

- Én is szeretnék egyszer így világítani! Egyszer ott állni az istálló felett, ahol a gyermek megszületett! De a Föld nagyon távol volt.

A gyermek a jászolban mégis meghallotta kívánságát. És a sok-sok más csillag között a kis csillagot is meglátta.

Ezután a következő történt: a kis fehér pont lassan kezdett kiválni a Tejútból, és süllyedt mélyebbre, egyre mélyebbre. Ahogy egyre ereszkedett, úgy lett mindig nagyobb és nagyobb. Már olyan nagy lett, mint egy kéz, öt sárga csóvaszerű nyúlvánnyal. Úgy nézett ki, mint egy igazi csillag. És ekkor nagy csöndben leereszkedett egészen az istállóig. Odacsücsült a jászol szélére, de kissé ijedten látszott. Mária, aki éppen aludt, csodálkozott, hogy egyszerre mégis milyen világos lett.

- Karácsony van - mondta a gyermek a csillagnak -, kívánhatsz valamit. Tudom, hogy van egy nagy kívánságod.

A kis csillag látta a gyermek arcát, amint éppen rámosolygott.

- Nincs semmi kívánságom - mondta a kis csillag, egyáltalán nem szerénységből. Valóban elfelejtette, amit korábban oly nagyon kívánt magának. - Egyet szeretnék csak - mondta ki végül. - Hadd maradjak itt, a közeledben, ahol téged láthatlak. Mindig melletted szeretnék lenni. Maradhatok?

- Igen - válaszolta a gyermek. - De csak úgy maradhatsz velem, ha elmész. El az emberekhez, akik itt laknak a Földön. S ha elmondod nekik, hogy láttál engem. - Az emberek nem fogják megérteni az én nyelvemet, s nem fognak hinni nekem - mondta a kis csillag. - És ... hogyan jutok el hozzájuk? Mind a házukban

vannak. Az ajtók zárva, s olyan hideg van. - Épp azért, mert hideg van, neked kell odamen-
ned és felmelegítened őket. Az ajtók? Én ma-
gam fogom azokat kinyitni. Én is ott leszek
azoknál az embereknél, akikhez te elmész.
A kis csillag hallgatott. Még kisebbnek érezte
magát, mint korábban. Amikor a gyermek
látta, hogy a csillag szomorú, rámosolygott:
- Ha rászánod magad, ajándékozok neked va-
lamit. Minthogy öt csillag-ágad van, öt dolog-
gal ajándékozlak meg téged. Ahova elmész, ott
mindig világos lesz. Az emberek meg fogják
érteni beszédedet. Meg tudod majd érinteni a
szívüket. A szomorúakat fel tudod majd vidíta-
ni, s végül a békétleneket ki tudod engesztelni.
- Megpróbálom! - mondta a kis csillag. Ahogy
indulni készült, érezte, hogy a fényből, amely a
gyermeket körülvette, egy kevés ő mellé is
szegődött. Egy kevés a melegségből és az
örömből s az ő békéjéből. Az istálló fölötti
kis csillag továbbra is apró és fénytelen ma-
radt, láthatatlanul vándorolt a Föld fölött. Vitt
viszont egy titkot magával, amelyről a többi
csillag semmit sem sejtett: rámosolygott a
gyermek, s őt küldte útra. Hitet adott neki,
hogy miért, alig tudta felfogni. Épp hogy el-
indult, egy kunyhóhoz ért. Egy öregasszonyt
talált ott, az asztalra könyökölve. Alig vette
észre, olyan sötét volt a házban. - Jó estét! -
köszönt a kis csillag. - Sötét van itt nálad. Be-
jöhetek? - Nálam mindig sötét van - mondta
az öregasszony. - Még akkor is, ha fényt gyűj-
tok. Vak vagyok. De kerülj beljebb, akárki
vagy is. - Köszönöm - mondta a kis csillag, s
leült az asztalhoz az asszony mellé. S amint ott
ültek, a csillag elmesélte hosszú útját az égből,
s azt, amit Betlehemben átélt. Olyan szépen
mesélt, hogy az asszony azt mondta: - Mintha
én is látnám a gyermeket a jászolban. De hát
én vak vagyok, s a gyermek is messze van. Ha
nálam maradsz, akkor világosabb lesz. Maradj
nálam, akkor nem leszek annyira egyedül. -
Te már soha többé nem leszel egyedül - mon-
ta a csillag. - A gyermek fénye most már min-
dig nálad marad! De milyen különös is ez a
fény: csak akkor tudod megtartani, ha tovább
ajándékozod. - Értem - mondta az asszony.
Miután elbúcsúztak, az asszony bezárta kuny-
hója ajtaját, s elindult a mezőkön keresztül.
Úgy ment, mint bárki, aki lát. Az úton előtte
ott volt a fény. Az a fény, amit a világtalanok
is látnak. A kis csillag boldog volt. Még sok

ajándékot kellett szétosztania, s a karácsony-
estnek sem volt még vége. De nem ért a dolga
végére. Még ma is ott vándorol a Föld fölött.
Esténként a csillagos égen meg tudom neked
mutatni, hogy valamikor hol volt. De hogy ma
hol van, azt nem tudom. Azt viszont tudom,
hogy azokhoz mind elmegy, akik kívánnak va-
lamit. Az asszony azt kívánta, hogy csak any-
nyira lásson, hogy útra tudjon kelni. De maga a
kis csillag is, ma is még csupán egy kis fehér
pont lenne az égen, ha nem lett volna egy
nagy-nagy kívánsága.
(Fordította Szende Ákos)

Az igazi ünnep

Ha az első hópelyhek leesnek, és a napok
megrövidülnek, karácsony mindenütt szóba
kerül. „Karácsony”, – micsoda csengése van
ennek a szónak! Tele van örömmel, friss, mint
a tiszta fenyőillat és melegít, ahogyan csak a
szeretet tud melegíteni. És mégis, mintha az
igazi öröm, a valóságos karácsony örömfénye
kialudt volna az emberek szemében. Azelőtt
sohasem láttam „halott” szemeket. A háború
utáni időkben lettem figyelmes rájuk. Szemek,
melyekben az örömnél minden fénye kihuny,
minden reménység, minden várakozás, minden
akarás, minden bizonyosság kialudt. A sze-
gényesség nyomorultjainak a szeme ilyen. Testi
szegényeké, lelki szegényeké, és még mélyeb-
ben: Krisztusban szegényeké. Ha karácsonyról
beszélünk, mintha kongó úrból érkezne a pa-
nasz: „Ebben az évben nem lesz karácsonyunk.
Nincs pénzünk fára, ajándéokra. Leszoktunk
róla.” – „Csak azért élünk együtt, mert nincs
lakás. Rég elváltunk volna. Így nem lehet kará-
csont ünnepelni.” Vagy: „Ennyire elárvultan
nincs karácsonyi öröm. Jobb nem is gondolni
karácsonyra.” Tehát azért nincs karácsony,
mert hiányzik a fa és az ajándékok, vagy hiá-
nyoznak a kedvünkre való emberek? Látjátok,
én nem tudtam, hogy a karácsony csak egy
fénylő fenyőfából és ajándékokból, meg ked-
vünkre való emberekből áll. Attól tartok, hogy
ezelőtt is csak karácsonyi hangulatotok volt, de
nem valóságos karácsonyi örömtök, és most,
a hangulati elemek eltűnése után nem tudtok
mit kezdeni a karácsonnyal. Olyan ez, mintha
azt mondanátok: A menyegző, az egy fehér
menyegzői ruha. Sajnos, most úgy megrágtuk,

hogy nincs elég pénzünk megvásárolni. Tehát lemondunk egymásról. Eszembe jutott egy régi történet, amit az újságban olvastam. Mindegy, hol történt, már nem tudom biztosan. Csak arra emlékszem, hogy vidéken. Keresztelő volt. Nagy pompával. A csecsemőt megkeresztelték a templomban és hazavitték. Otthon tisztába tették és az oldalszobában a nagy tollas ágyra fektették. Azután kezdődött a szív szerint való „keresztelő”, amelyen már nem csak foghíjasan vettek részt. Megterítették az asztalt és úgy ettek, mintha már félig éhen haltak volna. A borral sem takarékoskodtak, hiszen az örökös született meg, háznak, kertnek, minden vagyonnak és családi névnek örököse. A jókedv magasra hágott. Egyik beszédet a másik után tartották. Dicsőítették a nagy szerencsét, mely a szülőknek ebben a fiúban és örökösben született. Az ünneplés és öröm tetőfokán aztán a keresztanya újra látni kívánta a gyermeket. Keresték és keresték. A nagy tolongásban elfeledték, hová fektették. Végre a tollas ágyon megtalálták a rárakott kabátok alatt – holtan. Megfulladt! Félelmesen igaz történet! És ezer és sokezer „keresztén” családnak ez a karácsonyi története! Karácsonyt ünnepelnek, Krisztus születésének az ünnepét. Az öröm a legmagasabbra hág, és mégis, a Krisztus-gyermek ezekben a házakban már régen halott – „megfulladt” – más dolgok alatt. Még talán nem jutottak el ennek a valóságnak a felismerésére. Csak akkor derül ki, amikor valakinek nem futja a pénze fára meg ajándéokra, nincsenek kedvelt emberei, akikkel együtt tud örülni, vagy betegség és halál zörget be az ajtón. És akkor egyszerre úgy tűnik neki, mintha karácsony már nem is létezne. Hát a gyermek a jászolban? Kegyelmét földi körülményektől tette függővé? Karácsony nem más, mint maga a Krisztus-gyermek, de ezt minden ínség ellenére, sőt éppen a legnagyobb ínségben nem ismerjük fel, pedig Ő mindenekfelett azoké, akik megfáradtak és megterheltek, akik szegények, elhagyottak és elveszettek! Ő azért lett szegény Betlehemben, hogy mi meggazdagodjunk őbenne. És azért lett még szegényebb, azért lett „bűnné” az átokhalál csődjében, hogy „minden” a miénk legyen az istenfiúságban. Azért gyötrődött mindhalálig, hogy öröme és békessége legyen mindörökké. Megfúlt, meghalt számodra a Krisztus-gyermek, az igazi földi karácsony és a menny örök karácsonya,

mert messze szakadtál tőle, mert bálványaid alá temetted? Még nem késő! Jöjj hozzá, s ha a holtat keresed is, mint Mária Magdolna, megtalálod az Élőt. Feltámad a szívedben, és feltámad vele a karácsonyi élet elvehetetlen öröme!

(Anonymus)

Karácsonyi mese felnőtteknek

A kis csillag a milliárdnyi többi között állt fenn az égen. Végtelenül messzi kis fehér pont volt csupán. Senki sem vette észre - éppen ez volt a bánata. Hajnalban nem az ő fénye világított a legerősebben, nem ő volt az Esthajnalcsillag. A Nagy Medve sem ő volt, de még csak a gyeplő sem a Göncölszekér rúdjánál.

Amikor látta, hogy a betlehemi istálló feletti csillag milyen erősen fénylik, ezt gondolta:

- Én is szeretnék egyszer így világítani! Egyszer ott állni az istálló felett, ahol a gyermek megszületett! De a Föld nagyon távol volt.

A gyermek a jászolban mégis meghallotta kívánságát. És a sok-sok más csillag között a kis csillagot is meglátta.

Ezután a következő történt: a kis fehér pont lassan kezdett kiválni a Tejútból, és süllyedt mélyebbre, egyre mélyebbre. Ahogy egyre ereszkedett, úgy lett mindig nagyobb és nagyobb. Már olyan nagy lett, mint egy kéz, öt sárga csóvaszerű nyúlvánnyal. Úgy nézett ki, mint egy igazi csillag. És ekkor nagy csöndben leereszkedett egészen az istállóig. Odacsücsült a jászol szélére, de kissé ijedtnek látszott. Mária, aki éppen aludt, csodálkozott, hogy egyszerre mégis milyen világos lett.

- Karácsony van - mondta a gyermek a csillagnak -, kívánhatsz valamit. Tudom, hogy van egy nagy kívánságod.

A kis csillag látta a gyermek arcát, amint éppen rámosolygott.

- Nincs semmi kívánságom - mondta a kis csillag, egyáltalán nem szerénységből. Valóban elfelejtette, amit korábban oly nagyon kívánt magának. - Egyet szeretnék csak - mondta ki

végül. - Hadd maradjak itt, a közeledben, ahol téged láthatlak. Mindig melletted szeretnék lenni. Maradhatok?

- Igen - válaszolta a gyermek. - De csak úgy maradhatsz velem, ha elmész. El az emberekhez, akik itt laknak a Földön. S ha elmondod nekik, hogy láttál engem.

- Az emberek nem fogják megérteni az én nyelvemet, s nem fognak hinni nekem - mondta a kis csillag. - És ... hogyan jutok el hozzátok? Mind a házukban vannak. Az ajtók zárva, s olyan hideg van.

- Épp azért, mert hideg van, neked kell odamenned és felmelegítened őket. Az ajtók? Én magam fogom azokat kinyitni. Én is ott leszek azoknál az embereknél, akikhez te elmész.

A kis csillag hallgatott. Még kisebbnek érezte magát, mint korábban.

Amikor a gyermek látta, hogy a csillag szomorú, rámosolygott:

- Ha rászánod magad, ajándékozok neked valamit. Minthogy öt csillag-ágad van, öt dologgal ajándékozlak meg téged. Ahova elmész, ott mindig világos lesz. Az emberek meg fogják érteni beszédedet. Meg tudod majd érinteni a szívüket. A szomorúakat fel tudod majd vidítani, s végül a békétleneket ki tudod engesztelni.

- Megpróbálom! - mondta a kis csillag. Ahogy indulni készült, érezte, hogy a fényből, amely a gyermeket körülvette, egy kevés ő mellé is szegődött. Egy kevés a melegségből és az örömből s az ő békéjéből.

Az istálló fölötti kis csillag továbbra is apró és fénytelen maradt, láthatatlanul vándorolt a Föld fölött. Vitt viszont egy titkot magával, amelyről a többi csillag semmit sem sejtett: rámosolygott a gyermek, s őt küldte útra. Hitet adott neki, hogy miért, alig tudta felfogni.

Épp hogy elindult, egy kunyhóhoz ért. Egy öregasszonyt talált ott, az asztalra könyökölve. Alig vette észre, olyan sötét volt a házban.

- Jó estét! - köszönt a kis csillag. - Sötét van itt nálad. Bejöhetek?

- Nálam mindig sötét van - mondta az öregasszony. - Még akkor is, ha fényt gyűjtök. Vak vagyok. De kerülj beljebb, akárki vagy is.

- Köszönöm - mondta a kis csillag, s leült az asztalhoz az asszony mellé. S amint ott ültek, a csillag elmesélte hosszú útját az égből, s azt, amit Betlehemben átélt. Olyan szépen mesélt, hogy az asszony azt mondta: - Mintha én is lát-

nám a gyermeket a jászolban. De hát én vak vagyok, s a gyermek is messze van. Ha nálam maradsz, akkor világosabb lesz. Maradj nálam, akkor nem leszek annyira egyedül.

- Te már soha többé nem leszel egyedül - mondta a csillag. - A gyermek fénye most már mindig nálad marad! De milyen különös is ez a fény: csak akkor tudod megtartani, ha tovább ajándékozod.

- Értem - mondta az asszony.

Miután elbúcsúztak, az asszony bezárta kunyhója ajtaját, s elindult a mezőkön keresztül. Úgy ment, mint bárki, aki lát. Az úton előtte ott volt a fény. Az a fény, amit a világtalánok is látnak.

A kis csillag boldog volt. Még sok ajándékot kellett szétosztania, s a karácsonyestnek sem volt még vége. De nem ért a dolga végére. Még ma is ott vándorol a Föld fölött. Esténként a csillagos égen meg tudom neked mutatni, hogy valamikor hol volt. De hogy ma hol van, azt nem tudom. Azt viszont tudom, hogy azokhoz mind elmegy, akik kívánnak valamit. Az asszony azt kívánta, hogy csak annyira lásson, hogy útra tudjon kelni. De maga a kis csillag is, ma is még csupán egy kis fehér pont lenne az égen, ha nem lett volna egy nagy-nagy kívánsága.

Fordította Szende Ákos)

Jézus nálad is zörget

Egy festőművész befejezte azt a festményt, amelyen dolgozott. János Jelenéseinek könyvéből azt a jelenetet ábrázolta, amikor Krisztus így szól: „Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek” (3,20).

A festő kisfia megszólalt:

Egy dolgot nem jól festettél. Kívül az ajtón nincs kilincs. Hiszen így az Úr Jézus nem is tud bemenni!

Csak akkor mehet be – magyarázta az apja –, ha belülről kinyitják az ajtót, és ha Őt behívják. Ezért hagytam el a külső kilincset. Hiszen olvashatjuk: „Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek.”

(Vékey Tamás)

Kinek tartozom szeretettel?

Egészen személyes kérdés, amelyre mindenkinek magának kell megadnia a választ. De azt is hiszem, hogy a válasz keresésénél mindenki segítséget és értékmérőt találhat, amely által kérdésére feleletet kaphat. Ez az értékmérő: Isten Igéje. Az 1János 2,5-ben olvassuk: „*Aki pedig megtartja az Ő Igéjét, abban igazán teljessé lett az Isten szeretete.*”

A szeretet az ember lényeges vonása, amelyet a teremtő Isten adott belé. A bűn hatására ez a szeretet eltorzult, és a Sátán által uralt világ hatalmi befolyása alá került.

Isten elválasztotta a világosságot a sötétségtől, és az egyikbe osztotta be a szeretetet, a másikba a gyűlöletet. Az egyik kizárja a másikat. Kié a szeretetem? A kérdésre választ ad önmagában már az is, ha megvizsgáljuk, miről tanúskodik mindennapi életgyakorlatunk.

Kihez (mihez) ragaszkodik a szívünk?

A szeretet mindig az időben valósul meg, és mindig személyekre vagy dolgokra irányul. A szeretet nyilvánvalóvá teszi, mihez ragaszkodunk teljes szívből. Ez nem csupán érzés, hanem átfogja egész személyiségünket. Ezen az alapon értjük meg a szeretet sokféle formáját: a baráti szeretetet, a házastársak közti szeretetet, a felebaráti szeretetet és az önszeretetet.

Amihez szívből ragaszkodom, az szinte kivétel nélkül a legfőbb helyet foglalja el az életemben, és a szeretet minden más kifejezési formája már csak utána következhet.

Isten szeretete

A szeretet csakis valamiféle kapcsolat alapján keletkezhet. Ahol élő kapcsolat jött létre, kifejlődhet és munkálkodhat a szeretet is.

Isten szereti az embereket, de ha az emberek ezt nem viszonzozzák, akkor Isten szeretete egyoldalú és beteljesületlen marad. Az isteni szeretet célja mindig a közösség és az életteljes kapcsolat.

Ahol az emberek hit által elfogadják Isten szeretetének legfőbb bizonyítékát, ott új, élő kapcsolat keletkezhet. Így Isten gyermekeivé, a

menyei dicsőség örököséivé, Jézus Krisztus örökostársaivá leszünk. Isten szeretete kitöltötte a szívünkbe a Szent Szellem által.

A helyes válasz

Az idős János apostol, aki elmondja önmagáról, hogy ő volt az a tanítvány, akit Jézus kiváltképpen szeretett, ezt írja az 1János 2,5-6-ban: „*Aki pedig megtartja az Ő Igéjét, abban igazán teljessé lett az Isten szeretete. Ebből tudjuk meg, hogy Őbenne vagyunk. Aki azt mondja, hogy Őbenne van, annak magának is úgy kell élnie, ahogyan Ő élt.*”

Egy ilyen életközösségből származhat azután a helyes válasz.

Kié a szeretetem?

Szeretetem Istené, aki Atyám, és akit úgy ismertem meg, mint aki öröktől fogva létező. A gonosz legyőzésével hit által jutunk el mindannak a megismerésére, aki Isten, mindenknek Atyja, aki minden mindenkben (Ef 4,6).

Ez alá rendelődik testvéreim iránti szeretetem, házastársam, barátaim és minden felebarátom iránti szeretetem. Ez egészen természetes, hiszen én magam is úgy akarok élni, ahogyan az én Uram élt, és az Istennek szeretete kitöltötte a szívembe.

Mindez olyan szép lenne

Milyen szívesen vennénk, ha ez az életteljes kapcsolat megvalósulna az életünkben, ha nem lennénk naponta kitéve kísértéseknek és a Sátán csábításának. Mert a másik pólus a világ, és annak fejedelme nem hagy békén bennünket. 1János 2,15: „*Ne szeressétek a világot, se azt, ami a világban van. Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete.*”

Kié a szeretetem? Tudjuk-e, hogy Istenünk és Atyánk tart igényt rá? Mégpedig kizárólagos igényt. Vagy az egyiket, vagy a másikat (a világot) szeretjük, a kettőt egyszerre nem lehet. Mindnyájunknak meg kell adnunk rá a helyes és becsületes választ.

Igen, teljes szívemből szeretni akarlak Téged, mert Te előbb szeretted engem. Ezért szívem teljes szeretete a Tiéd.

(Arthur Volkmann)

Hiszek egy...?

Szombat van. November huszonegyedikét írunk. A Pesterzsébet újságban (a fenti címmel) meghirdetett erzsébet-napoki rendezvényre indulok. Családom velem tart. Bemutakozó istentiszteletre invitálták az erzsébeti lakosokat a fiatalok. A baptista fiatalok. Nem számítok nagy hallgatóságra. Gyülekezetünkben nem kapott nagy hírverést az alkalom.

Kellemes meglepetés a kb. 70-80 fő jelenléte. A létszám közel 40 %-a nem a gyülekezet tagja. A viszonylag sok „idegen” látogató számához képest nekem kevésnek tűnik a „hazai” résztvevő. A szolgálattevőkön és családtagjainkon kívül mások nem jöttek. Gondolom, hogy nagyon sokan otthon imádkoztak közben azért, hogy ez a bemutatkozó istentisztelet áldásos legyen. A szolgálatokat előkészítők heteken keresztül imaórákat tartottak, hogy így történjen.

Imádságuk meghallgattatásra talált. A sok vidám, de mély mondanivalót tartalmazó ének, a szívhezszóló bizonyoságtétel Győri Gábor teológus testvér részéről, Szappanos Tibor testvér profi program-vezető szolgálata megragadó volt.

Az istentisztelet végén nehezen oszlott a hallgatóság. A látogatók közül nagyon jó visszhangja volt a bemutatkozásnak és annak, hogy kerületi program keretében történt mindez. Volt, aki nem értette, miért nem vagyunk többen.

Gyülekezeti újságunkban évekkal ezelőtt írtam arról, hogy imaházunk egy olyan lakótelep közepén van, ahol házanként egy kisebb falunak megfelelő létszám lakik. Még nem volt készen az új gyülekezeti házunk, amikor evangélikációkat szerveztünk annak érdekében, hogy megismerjenek bennünket. Akkor örültünk két-három ismeretlennek is. A mostani alkalommal többen voltak kívülről jövők.

Azt kívánom fiataljainknak, hogy ne lankadjanak meg az elkezdett munkában. Legyenek kitartóak minden nehézség ellenére is. Úgy nem lehet dolgozni, hogy az mindenkinek tet-

szésére legyen. Ez így volt a mi időnkben is és így lesz a jövőben is. Egyben legyenek biztosak: a jó Isten szereti őket és segíti áldozatos szolgálatukat. A Sátán nem nézi jó szemmel, amit csinálnak, ezért minden lehetőséget és mindenkit megragad annak érdekében, hogy ne legyen eredményes munkájuk.

Nekünk, nem mai fiataloknak az a legfőbb feladatunk, hogy imáinkkal, háttér-szolgálatunkkal segítsük a mai fiatalok áldozatos munkáját. Akkor is, ha nem minden történik a mi gondolataink szerint. Változás nélkül nincs előrehaladás! A megújulás nem a régi visszahozatalát jelenti. Akkor megrégiesedésről beszélhetünk.

Imaházépítési munkák közben sokszor elhangzott, hogy nem magunknak építünk, hanem gyermekeink, unokáink fogják benépesíteni ezt a házat.

Én ma is ebben reménykedem és naponta ezért imádkozom. Szeressük úgy a fiatalokat, hogy ez így legyen!

(Máté Dániel)

Szilveszteri ének

Az évnek vége, vége,
menjünk az új elébe!
Jó volt itt járni,
Igédre várni,
hála érte!

Hűséged karja védett,
bár hűtlen volt a néped.
Áldásod árad,
s a bűnbocsánat
kész Tenálad.

Az évek elsietnek,
de mindig áll kereszted,
ÚR JÉZUS, véred
az örök élet.
Hála Néked!

(Füle Lajos)

Meddig tart a türelem?

Csengetnek... Már megint ez a János...

lassan hetenként vagy még sűrűbben jelenik meg. Pénzt nem kap, mert az utcánk sarkán lévő úgynevezett presszónak óriási vonzereje van. Hiába kéri a pénz ennivalóra, villamos-, vagy vonatjegyre, meg egyebekre; ha kell is ezekre, nem tud ellenállni a csábításnak. Jobb, ha természetben kapja meg az ennivalót, villamosjegyet; ez nem mindig tetszik neki, mert inkább pénzt szeretne. Azt is tudja, elismeri, hogy a kárhozat útján jár, csak a megtérés segítene rajta... Volt, amikor ígért, fogadkozott, aztán minden maradt a régiben.

Sem otthona, sem családja – hajléktalan. Még a Menedék Alapítvány sem tud rajta segíteni: nem hagyja, hogy segítsenek rajta.

Ha éhes, vagy bajban van, megjelenik, hol a Menedéknél, hol itt, hol ott, hol nálunk...

Amikor már sűrűbben jött, morgolódtam. Mondtam a férjemnek: Most már mi fogjuk etetni? Meddig megy ez így?

Aztán elszégyelltem magam. Hányan vannak, akik megveszik a Whiskas, meg Pedigree csemegéket kedvenckéjüknek, mert ők csak a dobozost ehetik. Én meg sajnálom az ételt ettől a szerencsétlen, elveszett embertől? Egyébként meddig tart a türelmem a kárhozat útján haladó ember iránt...?

Míg írom e sorokat, csengetnek.

Összetört arccal, éhesen – megint János.

(B. L.-né)

Isten és a fodrászok

Egy ember elment levágnatni a haját, és megigazíttatni a szakállát. Ahogy a fodrász dolgozni kezdett, kellemes beszélgetésbe elegyedtek. Sok mindenről szót ejtettek, különféle területeken.

Végül szóba került Isten is, mire a fodrász határozottan kijelentette:

— “Én nem hiszem, hogy Isten létezik.”

— “Miért ilyen biztos ebben?” — kérdezte a vendég.

— “Nos, csak ki kell nézni az utcára, hogy mindenki megértse, miért nem létezhet Isten. Most mondja meg őszintén, ha Isten létezne, hogy lehetne annyi beteg ember a világon? Hogy is hagyhatnának el szülők gyerekeket? Ha Isten létezne, se szenvedés, se fájdalom nem lenne. El nem tudok képzelni egy szeretettel teli Istent, aki lehetővé teszi mindezt körülöttünk.”

A vendég gondolkodott egy kis ideig, aztán úgy döntött, hogy nem válaszol a fodrász feltevésére, mert nem akart vitába keveredni.

Miután a fodrász befejezte a dolgát, a vendég fizetett, majd elbúcsúzott tőle és kilépett az utcára. A következő pillanatban szemébe ötlött egy ember, akinek hosszú, gondozatlan haja és loboncos szakállája volt. Piszkosnak és kultúrátlanak tűnt.

A vendég visszafordult, és megint belépett a fodrászüzletbe, ahol megszólította a fodrászt:

— “Tudja mit mondok? Nem léteznek fodrászok a világon!”

— “Hogy mondhat ilyet uram? — kérdezte meglepetten a fodrász. — Hiszen itt vagyok én, én fodrász vagyok, nem? Épp most fejeztem be az ön hajának és szakállának a rendbetételét.”

— “Nem, nem! — erősködött a vendég. Fodrászok márpedig nem léteznek, hiszen ha léteznének, akkor nem lennének olyan hosszú, gondozatlan hajú és szakállú emberek az utcán, mint az az ember ott, látja?”

” — “Ah, de hát attól még léteznek fodrászok! — válaszolt a mester.

Tehetek én arról, hogy az az ember nem jön be hozzám?”

— “Hát ez az! — bólintott rá a vendég. Éppen erről van szó! Isten is LÉTEZIK! Tehet ő arról, hogy az emberek nem fordulnak Hozzá, hogy nem keresik meg Őt?”

Ezért van olyan sok fájdalom és szenvedés a világon.”

(-net-)

FAKANÁL

Adventi kalács

Hozzávalók: 50 dkg liszt; 5 dkg vaj; 2,5 dl tej; 5 dkg cukor; 2,5 dkg élesztő; 0,5 dkg só

Elkészítés: Kovászt készítünk: Langyos tejben szétmorzsoljuk az élesztőt, kevés liszttel meg cukorral lágy tésztát keverünk. Tiszta ruhával letakarjuk, kb. 15 percig kelesztjük.

A megkelt kovászt bedagasztjuk a többi liszttel, és a többi hozzávalóval. Cipóvá formáljuk, és kb. 20-30 perc alatt duplájára kelesztjük.

A tésztát megfonjuk, és koszorú formára alakítjuk. A tetejét megkenjük tojással, és 15 percig pihentetjük. Ismét lekenjük. Tetejét megszórhatjuk cukrozott darált dióval vagy mandulával.

Pihentetés után előmelegített forró sütőbe tesszük, és közepes lángon megsütjük.

Karácsonyi töltött pulyka

Hozzávalók: 1 kg pulykamellfilé; fűszersó; 50 dkg natúr **gesztenye**massza; 3 teáskanál ételízesítő; 40 dkg száraz kenyér; 1,5 szál gyulai szárazkolbász (kb. 20 dkg); 8 szelet bacon; olaj

Elkészítés: A pulykamellfilét enyhén kiklopfolom, és beszórom a fűszersóval. Amíg elkészül a töltelék, hűtőbe rakom. A szikkadt kenyeret 10 percre beáztatom vízbe. A kolbászlól lehúrom a bőrt, és nagyobb kockákra vágom. Húsdarálón ledarálom a kolbászt és a kinyomkodott kenyeret (így egyenletes lesz a töltelék). Összedolgozom a natúr gesztenyemasszával és az ételízesítővel.

A pulykamellet kiterítem, közepére hosszában henger formában rárakom a tölteléket, majd feltekerem (ebből a mennyiségből nekem 2 hosszú rúd lett). A baconnel betekerem.

Közepes méretű tepsibe helyezzem. Alá 2dl vizet és 0,5 dl olajat öntök, alufóliával jól befedem. Bő egy órát párolom 160 fokon, majd leveszem a fóliát, és pirosra sütöm. (Másnap sokkal finomabb, mert összeérnek az ízek.)

HUMOR

Móricka hazamegy az iskolából, kérdezi tőle az apja, hogy mi újság.

- Egyest kaptam matekból.

- Miért?

- Azt kérdezte a tanár, hogy mennyi 2x3. Mondom neki, hogy 6.

- De hisz tényleg annyi!

- Igen. Aztán megkérdezte, hogy mennyi 3x2.

- És mi köztük a különbség?

- Na, hát én is ugyanezt kérdeztem.

A bölcs rabbi

- Mondd csak meg Ábel fiam, hány óra van? – kérdi a hittanórán a bölcs rabbi.

- Kilenc óra lesz tíz perc múlva – válaszolja a gyerek.

- Ül le, te gyerek, butaságokat beszélsz. Mondd meg akkor te, Áron, mennyi az idő?

- Háromnegyed kilenc múlt öt perccel.

Na látjátok, így már helyes. Azt ugyanis sohasem tudhatjuk biztosan, mi lesz, csak azt, ami már elmúlt.

- Melyik a villamos energiával legjobban ellátott ország?

- ???

- Magyarország. Nagy a feszültség, kicsi az ellenállás, minden csak volt, a vezetők érintése pedig halálos.

A l k a l m a i n k

Istentisztelet: minden vasárnap 10 és 17 óraker

Bibliaóra: minden csütörtök 18,30 óraker

Korosztályok szerinti gyermek bibliakör: minden vasárnap 9 órától 10 óráig

Ifjúsági bibliaóra: minden pénteken 18,00 órától és vasárnap 9 órától 10 óráig

Felnőtt kiscsoportos biblia tanulmányozás /MKBK/: minden vasárnap 9 órától 10 óráig

Énekóra: Minden csütörtök 19,30 és Vasárnap 18,30 órától

Úrvacsora: Minden hónap első vasárnapján a 10 óraker kezdődő Istentisztelet második felében

Közös imaóra: Ünnepi Istentiszteletek előtt 9 órától 10 óráig

Törekvők órája: a v.du.-ni Istentisztelet után
Sakk szakkör a hónap első vasárnapját követő hétfő 17 órától

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: **Dr. Almási Mihály**
Pesterzsébet, Ferenc u.3.
Telefon: 283-14-13

Gyülekezetvezető/Gondnok:
Laczkovszki János
Telefon: 284-46-04

SZERETET - SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: **dr. Almási Mihály**

Szerkesztő: Máté Dániel mate.dani@freemail.hu, Máté Daniella,

Technikai szerkesztő: Lesták Károly

Honlap: www.ertzsebet.baptist.hu